

Arrest

nr. 183 393 van 6 maart 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 21 februari 2017 (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft op 25 oktober 2016 een asielaanvraag ingediend. Uit vingerafdrukkenonderzoek bleek dat de vingerafdrukken van verzoeker genomen werden op 12 augustus 2016 in Italië. Op 7 november 2016 werd een verzoek tot overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen

de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 9 januari 2017 werden de Italiaanse instanties op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 21 februari 2017 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing. De gemachtigde nam eveneens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Verzoeker werd op 28 februari 2017 in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs.

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam : A. Y.

voornaam : Z.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Somalië

Alias: A. Y., Z.

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die Somalisch staatsburger van gemengd Boon-Tumaal afkomst verklaart te zijn, werd op 12.10.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 25.10.2016 asiel in België. Hij was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 12.08.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst.

Op 31.10.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij op 10.05.2016 vertrokken te zijn vanuit Somalië en stelde hij eerst per auto naar Ethiopië te zijn gereisd waar hij tot 03.06.2016 te Addis Abeba (ETH) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per auto verder door naar Soedan waar hij tot 30.06.2016 op het platteland te ‘Hatyer’ (SDN) verbleef alsook ergens bij de woestijn. Vervolgens reisde betrokkene per auto verder door naar Egypte waar hij op 09.07.2016 arriveerde en tot 31.07.2016 in een huis geregeld door de smokkelaar te Caïro (EG) verbleef alvorens per boot verder door te reizen naar Italië.

Betrokkene verklaarde op 12.08.2016 gearriveerd te zijn in Italië en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij diezelfde dag in Italië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië en stelde dat hij 16 dagen werd vastgehouden op Lampedusa (IT) waarna hij op 28.08.2016 naar een opvangcentrum gebracht werd waar hij 1 nacht verbleef. Vervolgens stelde betrokkene dat hij opnieuw diende te vertrekken en verklaarde hij nog een aantal dagen op straat te hebben verbleven alsook bij de smokkelaar en andere vluchtelingen in een woning. Vervolgens reisde betrokkene per bus verder door naar België met een transit via Duitsland. Betrokkene verklaarde op 11.10.2016 gearriveerd te zijn in België en vroeg asiel in België op 25.10.2016.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij zonder specifieke reden besloot om in België asiel te vragen en stelde dat het de smokkelaar was die voor België koos als eindbestemming. Betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 stelde betrokkene niet terug te willen naar Italië. Hij verklaarde dat hij niet werd verwelkomd na zijn aankomst in Italië en stelde eerst te zijn vastgehouden waarna hij geïnformeerd werd dat hij opnieuw uit Italië moest vertrekken. Hij stelde vervolgens een paar dagen in Italië te hebben rondgezworven om vervolgens toch verder door te reizen.

Betrokkene verklaarde een in België verblijvende broer te hebben. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de broer van betrokkene (A. Y., R., 02.05.1994, van Somalische herkomst) op 09.09.2015 asiel vroeg in België waarna hij op 13.01.2016 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) erkend werd als vluchtelingen. Bijgevolg beschikt de broer van betrokkene over

verblijfsrecht in België en verblijf hij heden te Gent (BE). Verder stelde betrokkene geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Via een schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene d.d. 06.02.2017 werd er extra de nadruk gelegd op het verblijf in België van een broer van betrokkene die over de vluchtelingstatus beschikt in België.

(...)

Op 07.11.2016 werd er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 09.01.2017 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten

van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene dat hij zonder specifieke reden besloot

om in België asiel te vragen en stelde hij dat het zijn smokkelaar was die voor België als eindbestemming koos. Verder verklaarde hij ook niet terug te willen naar Italië omdat hij niet verwelkomd werd in Italië na zijn aankomst. We merken op dat deze specifieke verklaringen te kaderen vallen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

We benadrukken verder dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

Daarnaast verwijzen we desbetreffend ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot December 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

Betrokkene het verblijf in België van een broer van betrokkene, dat ook wordt benadrukt door de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst d.d. 06.02.2017, merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat hij verder in het kader van zijn asielprocedure geen specifieke medische attesten of andere documenten aanbracht betreffende zijn gezondheidstoestand. Daarnaast verwijzen we naar het feit dat betrokkene verder ook verklaarde nog geen contact te hebben gehad met zijn in België verblijvende broer en dat hij zelfs aanvankelijk niet wist dat zijn broer reeds in België verbleef. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende broer zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Indien in verband met dit verblijf in België van een broer van betrokkene zou worden aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Italië een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie - en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM

niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie - of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Italië dit gezinsleven zou schenden. Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44; Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33). Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens geen dergelijke elementen. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Italië geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM. Een relatie van afhankelijkheid dient de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan te overstijgen en in die mate sterk te zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zijn zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broer. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij na zijn aankomst in Italië niet verwelkomd werd en dat hij gedurende 16 dagen werd vastgehouden door de Italiaanse autoriteiten benadrukken we dat door betrokkene niet verder wordt geduid omwille van welke redenen hij vastgehouden werd. Op basis van de elementen van het dossier denken we dan ook te mogen besluiten dat betrokkene werd vastgehouden omwille van zijn illegale binnenkomst in Italië, wat aangeduid wordt door het EURODAC-resultaat type 2 voor betrokkene, en we merken hieromtrent op dat de vasthouding en detentie van de betrokkene door de Italiaanse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert. We onderstrepen verder dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd op basis van artikel 13(1) van Verordening 604/2013: "wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. (...)

Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." Bovenstaande impliceert ook dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Verder benadrukken we dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er dan ook op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale

bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat “Dublin-terugkeerders”, wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen (“The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues”, pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord (“The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview”, pagina 40).

We verwijzen verder naar de verklaring van betrokkene dat hij niet verwelkomd werd na zijn aankomst in Italië. Desbetreffend wensen alvast op te merken dat uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Statens is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere lidstaat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden. Hieromtrent wensen we ook te benadrukken dat uit de verklaringen van betrokkene af te leiden valt dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming wilde richten tot de Italiaanse instanties en snel wilde doorreizen naar België. Dit wordt onder meer aangetoond door het feit dat betrokkene aanvankelijk werd vastgehouden door de Italiaanse instanties en dat hij verklaarde vervolgens geïnformeerd te zijn geweest dat hij uit Italië moest vertrekken. Deze verklaring toont dan ook aan dat betrokkene geen verzoek tot internationale bescherming wenste te richten tot de Italiaanse autoriteiten. Het feit betrokkene vervolgens op straat heeft verbleven in Italië en, zoals hij zelf stelde, heeft rondgezworven in Italië en dat hij niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming bijstand en opvang verkreeg kan de Italiaanse autoriteiten dan ook niet euvel worden geduid vermits betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende in Italië.

Verder tonen de geactualiseerde rapporten van SHF en AIDA bovendien geenszins aan dat personen die nadat hun vingerafdrukken geregistreerd werden omwille van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Statens via Italië en die geen asiel hebben aangevraagd in Italië of dat niet hebben willen doen en vervolgens verder gereisd zijn naar een andere lidstaat en die vervolgens onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin- Statens is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere lidstaat, geen recht of toegang zouden hebben tot opvang zoals bepaald in de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) en/of dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit deze richtlijn zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen aan hun lot zouden worden overgelaten.

We benadrukken desbetreffend dus dat de betrokkene geen asielaanvraag indiende in Italië en derhalve niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming (‘de opvangrichtlijn’). Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op “alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen”. Het stond de betrokkene ons inziens vrij tijdens zijn verblijf in Italië een asielaanvraag in te dienen en het kan de Italiaanse autoriteiten derhalve niet euvel worden geduid dat het niet voorzag in de aan een asielaanvraag gekoppelde opvangvoorzieningen overeenkomstig de voormelde opvangrichtlijn. Indien er verder zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wijzen we er op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat

op basis van verslagen van gouvernementele en nietgouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). In het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland wordt onder meer gesteld dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1997 geboren man wiens echtgenote te Somalië verblijft. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat hij tot op heden geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen en garanties betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. Daarnaast merken we op dat er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit werd opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake. Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ('Schweizerische Flüchtlingshilfe' – Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. (...)

In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im

Februar 2016 105.248 Plätze”, pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country”, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-prarexpansion>) We wensen verder wel op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International (“Hotspot Italy. How EU’s Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”, 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport “L’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; “Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries”, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, “Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”, juli 2013; “Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; “Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap”, Brussel, 01.10.2015 (kopieën van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4). ...”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De overdracht aan de Italiaanse autoriteiten (via Rome) is voorzien op 14 maart 2017.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker licht het eerste middel toe als volgt:

“Schending van artikel 3 EVRM, Schending van de materiële motiveringsverplichting, Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

III.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

III.1.2. Verzoekende partij vreest een overdracht aan Italië, omdat zij daar ontegensprekelijk gevaar omdat zij daar aan haar lot zal worden overgelaten, zelfs na de indiening van een asielaanvraag.

De internationale rapporten die systematische problemen in de Italiaanse asielprocedure aankaarten zijn immers talrijk.

Verzoekende partij meent dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verwerende partij moet, gezien de problematische opvangsituatie in Italië, individuele garanties geven aan de verzoekende partij omtrent de specifieke opvangvoorzieningen.

In casu motiveert verwerende partij dat de verzoekende partij zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten.

Verwerende partij gaat er bovendien van uit dat verzoekende partij adequate opvang zal krijgen zonder dat er garanties zijn op opvang.

De Raad oordeelde in het verleden reeds dat 'het zich moeten aanbieden bij de grenspolitie' (in casu wordt zelfs dat niet gesteld) geen enkele garantie biedt op opvang. Verwerende partij kon volgens uw Raad geen garanties geven en vernietigde de Dublinbeslissing naar Italië. In casu zijn er evenmin garanties voor handen.

CCE Arrest nr. 158 146 in de zaak 177/506/III dd. 10.12.2015

Le Conseil observe que dans son courrier du 26 juin 2015, la partie défenderesse a sollicité auprès des autorités italiennes des informations concernant les aspects concrets du transfert devant avoir lieu dans le cadre de la prise en charge de la partie requérante et que dans leur réponse du même jour, les autorités italiennes prient les autorités belges « de pourvoir au transfert du dit étranger, près de l'Aéroport de Minalo Malpensa (VA) et de [leur] communiquer la date d'arrivée de la personne intéressée en Italie, pourvue de laissez-passer, avec au moins sept jours d'avance », précisant que « l'arrivée de l'intéressé en Italie ne devra pas avoir lieu après 14h00 dans l'après-midi (à partir du lundi jusqu'au jeudi) » et leur demandant « d'informer l'intéressé que, lors de son arrivée en Italie, il doit immédiatement se présenter à l'« Ufficio di Polizia di frontiera » près de l'aéroport ». Le Conseil constate que cet échange d'informations entre la Belgique et l'Italie ne concerne pas les garanties d'accueil de la partie requérante en termes de logement et que contrairement à ce que soutient la partie défenderesse dans sa note d'observations, ces informations ne constituent pas en soi une telle garantie.

Welke garantie heeft verzoekende partij dat zij wel degelijk zal opgevangen worden door de Italiaanse instanties? Het is dan ook onbegrijpelijk dat de bestreden beslissing durft te motiveren dat verzoekende partij in Italië een asielprocedure zal krijgen conform de Europeesrechtelijke standaarden en dat de Italiaanse autoriteiten zeven dagen op voorhand op de hoogte zullen worden gesteld van de overdracht van betrokkene (zonder kennelijk bij de Italiaanse autoriteiten geïnformeerd te hebben naar garanties op opvang en mogelijkheden om asiel aan te vragen).

Verzoekende partij meent dat bovenstaande rechtstreeks van toepassing is voor haar. Verwerende partij geeft geen enkele garantie op opvang aan verzoekende partij.

III.1.3. Verwerende partij erkent dat er tekortkomingen zijn aan de Italiaanse asielprocedure doch gaat er van uit dat er wel opvang zal voorzien worden.

Nochtans leert de actuele situatie dat het aantal vluchtelingen in 2016 fors toegenomen is, onder meer door de afsluiting van de "Griekenland-route".

Cf. <http://www.aljazeera.com/news/2016/08/italy-rescues-6500-refugees-mediterranean-160830091606146.html> (dd. 30/08/2016):

"Italy rescues 6,500 refugees from Mediterranean

Coastguard says refugees packed aboard a number of dinghies saved in 40 different operations in one day.

30 Aug 2016 11:48 GMT

Around 6,500 refugees and migrants were saved off the Libyan coast in 40 separate rescue missions by the Italian coastguard.

Monday's efforts for one of the largest influxes of refugees in a single day this year showed people wearing life jackets jumping off one of the boats and into the Mediterranean before swimming towards rescuers.

The refugees, believed to be mostly from Somalia and Eritrea, were on flimsy rubber dinghies that become highly unstable in high seas."

Verzoekende partij stelt zich dan ook ernstige vragen bij de afwezigheid van elke concrete garantie van verwerende partij met betrekking tot opvang, te meer gelet op het feit dat de Italiaanse autoriteiten in casu zelfs niet de moeite deden om hun akkoord met de overname van de verzoekende partij te bevestigen – deze zou immers op een tacit agreement berusten.

En

Cf. <http://www.spiegel.de/international/europe/italy-refugee-problem-spells-trouble-for-europe-a-1131506.html>

In Italy, however, the situation is altogether different: Most of the migrants who land on the Mediterranean islands of Lampedusa and Sicily are from Africa. And although this may seem surprising, the increase in the number of refugees arriving by boat is not, for the most part, the result of the closure of the Balkan route or the controversial refugee deal struck between the EU and Turkey.

Numerous conflicts have fueled flight from Africa, but hunger and poverty also play a considerable role. Many make the crossing on the dangerous sea route in the hope of forging a better future and are willing to risk everything, even their own lives.

The numbers of the last two years suggest that migration from Africa will not decrease any time soon. The European Union and the German government are undertaking efforts to fight the causes of flight, but the payoff from these initiatives is more likely to be seen in the long-term than in the short-term.

Most of the refugees who reach Italy are fleeing the dictatorship in Eritrea and terrorism-plagued Nigeria. And with each month, significantly fewer Syrians are making their way to Europe via Africa.

(...)

The constant influx of refugees is taking its toll on the entire country. Italian authorities are overwhelmed; volunteers and aid workers are reaching their limits. Parts of the Mediterranean Sea not covered by operations conducted by Frontex, the EU border authority, are monitored by volunteers who search for refugee boats in distress. Many aid organizations are fearing an increase in the number of casualties in the coming months.

One of the main problems is that nearly all the volunteer rescue vessels must return to the shipyards in winter to be serviced, says Michael Buschheuer, director of the rescue initiative [Sea Eye](#). This means that fewer boats are available for rescue missions.

In recent years, this posed less of a problem, given that fewer refugees attempted to cross the sea in the cold and stormy winter months. But the situation is different this year, says Axel Steier of the organization Mission Lifeline. In a development that has alarmed many, the number of migrant boats remains high. "If you drive out there now, you're doomed to die," says Steier.

'Not Another Year Like This'

Italy has been left largely on its own in dealing with the influx of African migrants. Despite a warning from former Prime Minister Matteo Renzi, other EU countries have shown little willingness to cooperate. Shortly before his resignation, he said his country "would not get through another year like this."

Comparably few refugees cross the borders into neighboring France, Austria or Switzerland -- largely due to the strict measures taken by Italian authorities. In southern Italian registration centers, the police force refugees to have their fingerprints taken. In the north, border police patrol the frontiers.

*A majority of migrants stranded in Italy would prefer to continue their journey northward -- at least that's what the numbers suggest. Tens of thousands of people arrived in southern Italy in 2016, but only around half applied for asylum. **Even when considering that it usually takes months before an***

application can be filed, the numbers still show a clear trend: Many refugees do not want asylum in Italy.

Dit artikel bevestigt tevens dat -naast het feit dat het Italiaans asielsysteem op zijn limieten botst- het normaliter maanden duurt alvorens een asielaanvraag in Italië geregistreerd geraakt. Dit wordt tevens bevestigd door Artsen Zonder Grenzen (stuk 3, p. 11).

In dat geval stelt zich uiteraard de vraag naar de opvangmogelijkheden (zolang de asielpcedure niet geregistreerd geraakt is).

- Arrest CCE nr. 161 616 van 9 februari 2016 :

2.4. Le Conseil observe qu'il ressort des informations soumises à son appréciation que, malgré les mesures mises en œuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri – , ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées –, le temps de l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision, ne permet pas d'énervier ce constat.

Le Conseil souligne ensuite qu'il peut être tiré comme enseignement des arrêts récents de la Cour européenne des droits de l'homme que, si la situation de l'Italie ne peut en rien être comparée à celle de la Grèce, il convient, au vu de la situation délicate et évolutive y prévalant, que les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III soient prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d'informations actualisées (Cour EDH, 4 novembre 2014, Tarakhel v. Suisse ; Cour EDH, 5 février 2015, A. M. E. v. Pays-Bas ; Cour EDH, 30 juin 2015 ; A.S. v. Suisse) ainsi que des éléments propres au cas du requérant.

De Raad stelde dus niet overtuigd te zijn dat de Italiaanse autoriteiten over voldoende opvangcapaciteit zouden beschikken en dat dus enige voorzichtigheid geboden is.

III.1.4. Het laatste AIDA-rapport is bovendien helemaal niet zo positief als de verwerende partij wil laten uitschijnen.

Cf. AIDA rapport, p. 34:

2.5. Legal assistance

Indicators: Regular Procedure: Legal Assistance				
1.	Do asylum seekers have access to free legal assistance at first instance in practice?	☐ Yes	☐ With difficulty	☒ No
❖	Does free legal assistance cover:	☐ Representation in interview		
		☐ Legal advice		
2.	Do asylum seekers have access to free legal assistance on appeal against a negative decision in practice?	☐ Yes	☒ With difficulty	☐ No
❖	Does free legal assistance cover	☒ Representation in courts		
		☒ Legal advice		

Er is dus slechts (gratis) bijstand van een advocaat mogelijk, wanneer de asielzoeker geconfronteerd wordt met een negatieve beslissing en dan nog is dit absoluut niet evident.

Dit maakt bovendien een flagrante schending van de aanbevelingen van het UNHCR uit.

Cf. <http://www.proasyl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-recomm.pdf>:

(ii) Information and legal advice

Asylum seekers are usually unaware of administrative procedures of the country where they seek asylum and may therefore not be able to invoke procedural rights correctly. For asylum seekers applying at entry points, the first interview usually takes place at the airport or at the border zone, and most of the applicants await the decision on the admissibility of their application in that location. Whether asylum seekers submit their claims after entering the country or immediately upon arrival, they need access to basic information about the asylum procedure, including access to interpretation facilities, as well as basic legal counselling.

- ♦ **Asylum seekers should have access to legal counselling already at the beginning of the asylum procedure to ensure the effectiveness of the protection system.¹⁷**
- ♦ **Asylum seekers should be informed in writing and without delay of the practical arrangements for their reception and of other useful information concerning the asylum procedure (interviews, supporting documentation, appeal possibility, access to legal aid, etc.). They should in particular be made aware of how the procedure works and what their rights and obligations are. Information leaflets should be in a language and in terms understandable to asylum seekers, preferably in their own language.¹⁸ The authorities should share any other relevant information with asylum seekers.**

Het is opvallend dat de motivering van de bestreden beslissing het zelfs niet heeft over deze UNHCR-guidelines.

III.1.5. Ook de aan asielzoekers verstrekte informatie en hun toegang van tot NGO's is ten eerste gelimiteerd.

Cf. p. 44 AIDA-rapport: (...).

Het is dan ook onbegrijpelijk dat de bestreden beslissing alle verantwoordelijkheid voor het niet indienen van een asielaanvraag bij verzoekende partij legt en deze passages in het AIDA-rapport aan zich voorbij laat gaan.

III.1.6. Het recentste AIDA-rapport somt op p. 71-73 bovendien een aantal centra die geenszins aan de Europeesrechtelijke standaarden voldoen.

'Concerns have also been raised about the shortage of staff working in the reception centres as well as the lack of adequate training, which affect the quality and standards of reception centres. With regard to CARA, by virtue of the "Capitolato" (standardised agreement between the Ministry of Interior and the managing entity), "the entity running the centre shall guarantee the employment of competent and trained personnel, whose professional profile is adequate to their tasks to be carried out."³⁰⁴ However, this agreement does not explicitly provide a duty for the managing entity to organise trainings and refreshing courses for its personnel. In practice, in CARA no compulsory and regular training courses are organised.

With regard to the CPISA in Lampedusa, on 9 June 2015, the National and Regional MPs of the

Movimento Cinque Stelle (M5S), an Italian political movement, visited this centre and denounced the inhumane conditions of migrants hosted there. The centre was overcrowded, considering that the structure should accommodate 381 people, whereas there were 800 migrants who were compelled to sleep with mattresses on the ground.³⁰⁵ On 17 November 2015, Doctors without borders (MSF) presented a Report on the reception conditions in the **CPSA in Pozzallo**, Sicily (future “Hotspot”) to the Commission of Inquiry on the reception, identification and detention of migrants.³⁰⁶ According to this Report, overcrowding causes a number of problems related to promiscuity of guests and the lack of specific safeguards for vulnerable people accommodated in the structure. The centre lacks of regular maintenance; in fact, there are infiltration of water and mould and dampness on the walls which make the structure unhealthy. There have been the infestations of cockroach which have caused the transmission of diseases. MSF has repeatedly highlighted the malfunctioning of sanitation services and the lack of doors (interior and external) in the restrooms without, therefore, ensuring the human dignity. As reported by MSF in the reception centre there are a number of cases of scabies. The risk of infection is particularly high because of the overcrowding and to the fact that the hygiene kits are not always provided. MSF has also underlined that in the structure there is the fire suppression system but it doesn’t work because it is not properly maintained. The managing body should provide calling cards to the guests but, as highlighted by MSF, there are many problems related to the actual use of the telephone. The MSF personnel have also underlined the lack of legal services within the centre.³⁰⁷

Het AIDA-rapport (update 22/12/2015) stelt bovendien letterlijk (p. 40): “The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to the reception system (...)”

Het is immers **geheel onduidelijk of Dublin-terugkeerders effectief toegang hebben** tot deze opvangstructuren. Aangezien de specifieke opvangplaatsen voor Dublin-terugkeerders (die momenteel gesloten zijn) net werden ingericht omdat deze categorie moeilijk toegang kreeg tot opvang, lijkt het eerder waarschijnlijk dat hun opvang (opnieuw) problematisch wordt.

Uit het AIDA-rapport blijkt namelijk in elk geval dat toegang tot de reguliere opvang (voor nieuwe aanvragers) **weken of zelfs maanden vertraging** kan oplopen: (...).

Volgens een recent rapport van Artsen zonder grenzen (stuk 3, p. 11) bedraagt de gemiddelde wachttijd tussen de eerste registratie en de effectieve toewijzing van een opvangplaats gemiddeld anderhalve maand, met pieken tot wel drie maanden.

De door de verwerende partij onjuiste voorstelling van de feiten biedt nochtans evenmin een antwoord op de wachttijden om toegelaten te worden in Italiaanse asielcentra.

Bovendien moet worden opgemerkt dat uit het door verwerende partij zelf aangehaalde AIDA-rapport blijkt dat zelfs tijdens de periode dat de specifieke opvang voor Dublin-terugkeerders nog werkzaam was, het voorviel dat er geen opvangplaats kon worden gevonden en noodgedwongen zelfs alternatieve verblijfplaatsen dienden te zoeken:

“However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements.²⁵² (AIDA rapport p. 64)

De mensonwaardige omstandigheden waarin asielzoekers terecht komen indien ze noodgedwongen in dergelijke zelf-georganiseerde informele verblijfplaatsen moeten verblijven, worden uitgebreid besproken in het reeds aangehaalde rapport van Artsen zonder grenzen van maart 2016 (https://www.aerzte-ohne-grenzen.de/sites/germany/files/attachments/aerzte_ohne_grenzen_out_of_sight_report.pdf, **stuk 3**).

III.1.7. Deze problemen met betrekking tot de beschikbaarheid van en toegang tot opvangplaatsen werden tevens reeds vastgesteld in het rapport van de UN Special rapporteur on the human rights of migrants van mei 2015 (zie **stuk 4**): (...).

II.1.9. Verzoekende partij wenst te benadrukken dat de hierboven geschetste problemen reeds voor handen waren in mei 2015, toen de grote migratiegolf naar Europa nog maar net op gang was gekomen en de grote piek tijdens de zomer van 2015 nog plaats diende te vinden. De situatie is er sindsdien niet rooskleuriger op geworden. Daarbovenop dienen de Dublin-terugkeerders sinds juni 2015 ook een beroep te doen op het reguliere opvangnetwerk, hetgeen de problemen enkel doet toenemen.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat er sprake is van een systematische overbevolking van het reguliere opvangnetwerk, waarmee verwerende partij onvoldoende rekening hield en bijgevolg Bovendien is de kwaliteit van de opvang, in het geval toegang wordt verkregen tot het opvangnetwerk ondermaats.

Dit blijkt onder meer uit het door verwerende partij zelf geraadpleegde AIDA-rapport: (...).

Ook deze problemen met betrekking tot de kwaliteit van het opvangsysteem werden reeds aangehaald in het rapport van de UN Special Rapporteur on het human rights of migrants van mei 2015: (...).

Door geen verder onderzoek toe doen naar het risico op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, hield de verwerende partij geen rekening met de op haar rustende onderzoeksplicht en ging ze uitermate onzorgvuldig te werk.

De bestreden beslissing motiveert desalniettemin: (...).

Verwerende partij erkent aldus dat de opvangstructuren, specifiek voor Dublinterugkeerders, stopgezet zijn. Desalniettemin is er volgens haar geen probleem, aangezien zij zouden kunnen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (dat al zeer sterk onder druk staat!).

De Raad stelde in dit verband recentelijk nog (RvV nr. 169 039 van 3 juni 2016):

“In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing staat te lezen, blijkt aldus niet dat verzoekster heden zal worden opgevangen in een opvangvoorziening die specifiek is gericht op Dublin-terugkeerders.

De verwerende partij stelt dan wel dat de verwachting is dat deze initiatieven opnieuw zullen worden gefinancierd, doch over de concrete en de actuele gevolgen van de huidige stopzetting van de opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders, in casu verzoekster, in afwachting van nieuwe financiering, wordt niet gemotiveerd in de bestreden beslissing van 28 januari 2016.

(...)

De verwerende partij bespreekt de gevolgen van de aanhoudende instroom van immigranten in Italië op de andere opvangstructuren, maar geeft niet aan dat deze opvangstructuren ook openstaan voor de specifieke groep van Dublin-terugkeerders waartoe verzoekster behoort.

Wat de specifieke huidige opvangsituatie is voor Dublin-terugkeerders in Italië in het licht van de stopzetting van de specifieke opvanginitiatieven eind juni 2015 en de aanhoudende instroom van immigranten in Italië, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Hierbij moet nog worden aangestipt dat er slechts sprake is van een stilzwijgend akkoord vanwege de Italiaanse overheden inzake de aanvraag tot overname.

Een nauwgezet onderzoek is nodig, des te meer wanneer de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat er kritische kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij bepaalde aspecten van de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen.

De verwerende partij stelt dat de Italiaanse overheid zich niet onverschillig opstelt en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden, maar dit biedt geen antwoord op de vastgestelde niet-automatische verlenging van specifieke opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders, die, zoals blijkt uit het partieel geciteerde AIDA rapport, eind juni 2015 werden stopgezet. Noch kan hieruit worden afgeleid dat andere opvangstructuren worden opgesteld voor Dublin-terugkeerders.”

II.1.9. Nog straffer is dat de verwerende partij zonder al te veel motivering de conclusie van de Zwitserse niet-gouvernementele organisatie SFH dat Italië haar verplichtingen ten opzichte van asielzoekers niet nakomt gewoonweg naast zich neerlegt! Dat is onaanvaardbaar.

Voormeld rapport (<https://www.refugeecouncil.ch/assets/news/2016/161031-final-englisch-sfh-bericht-italien-aufnahmebedingungen.pdf>) stelt immers letterlijk:

*In the opinion of OSAR, there are still **systemic shortcomings in the Italian reception system** for asylum seekers and beneficiaries of international protection. As a result, reception and access to the asylum procedure are not always guaranteed. Italy therefore fails to meet its obligations resulting from EU directives and international law. Italy still does not have a coherent, comprehensive and sustainable reception system. Reception is based on short-term emergency measures and is highly frag-mented. Accordingly, the interfaces often do not function well either, something that emerged as one of the central problems during the fact-finding visit. In addition, this could mean an imminent **violation of Art. 3 ECHR** in individual cases and arising from the individual circumstances.*

(p. 20):

Dublin returnees are also affected by these delays as after being returned to Italy, they are treated in exactly the same way as newly arrived asylum seekers, as long as they did not apply for asylum before being transferred.⁹¹

In the time between applying for asylum and the verbalizzazione, applicants are not always guaranteed a place in accommodation.⁹² Decree 142/2015 stipulates that the reception procedure should start as soon as a person applies for asylum for the first time. However, there are still problems implementing this in practice.⁹³ People who enter Italy by sea (around 90 percent of asylum seekers) are given accommodation as soon as they arrive. But for those who travel over land or apply for asylum in the country, the situation is more difficult and reception is often delayed or impeded. These people therefore often end up on the streets or are forced to find accommodation in informal settlements or temporarily in accommodation provided by NGOs.

Elke mogelijke schending van artikel 3 EVRM verdient een nauwgezet en rigoureuus onderzoek, aldus het EHRM. Verwerende partij lijkt het zo niet begrepen te hebben: feiten of conclusies die haar niet bevallen veegt zij gewoon aan de kant...

Anderzijds beroept zij zich dan wel weer op hetzelfde rapport om er partieel uit te citeren wanneer het haar wel goed uitkomt.

Dit is niet ernstig.

II.1.10. Zij stelt tevens (...).

*Dit gaat louter om **beleidsintenties**: nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat deze effectief uitgevoerd zijn! Het onderzoek en de motivering van de verwerende partij schiet dan ook tekort.*

III.1.11. Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden (slechte toegang tot de rechter en advocaat, slechte opvangomstandigheden) waar verzoekende partij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd zijn met artikel 3 EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn. Het spreekt immers voor zich dat

*een combinatie van deze elementen een schending van artikel 3 EVRM (en daarmee tevens **artikel 4 van het EU-handvest**) vormt dat voorziet dat niemand mag worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.*

Wanneer verwerende partij verzoekende partij naar een land als Italië uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij lijkt enerzijds wel te erkennen dat er problemen in Italië zijn en lijkt ze, zoals het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10 stelde, dus niet onkundig te zijn van de tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure. Verwerende partij citeert immers zelf talloze rapporten die deze problematiek aankaarten.

Anderzijds durft zij het dan wel aan om zich expliciet op het intracommunautair vertrouwensbeginsel te beroepen ten aanzien van Italië.

III.1.12. In die zin oordeelde de Raad (arrest nr. 180 180 van 26 december 2016):

(...)

Inhoudelijk is dit arrest mutatis mutandis van toepassing.

Verwerende partij zal wellicht argumenteren dat onze continentale rechtstraditie geen precentenleer kent, doch dit neemt niet weg dat de interpretatie van de rechterlijke macht in een gelijkaardige zaak een duidelijke aanwijzing kan vormen over hoe een bepaalde situatie dient te worden geëvalueerd.

Dit is eigenlijk ook de hoofdreden waarom thans bij UDN de schorsing van de bijlage 26quater wordt gevraagd. Verschillende bronnen hierboven geciteerd tonen immers aan dat de registratie van een asielaanvraag (en eraan gekoppelde opvang) maanden kan duren. Dit is nog des te moeilijker voor overgedragen "Dubliners".

Recentelijk werd de raadsman van de verzoekende partij immers geconfronteerd met een gelijkaardige zaak (van Dhr. MANNEH Seedy Ob – DVZ 7965970).

*Deze man kreeg tevens een bijlage 26quater waarin de verwerende partij stelde dat er voldoende aanwijzingen waren dat hij in Italië opvang zou krijgen (**stuk 5**). In dat geval betrof het bij uitzondering zelfs geen tacit agreement – Italië had zelfs expliciet de overname aanvaard.*

*Er werd in die zaak geen UDN ingediend en zijn raadsman gaf hem de Raad om asiel aan te vragen in Italië en hem verder op de hoogte te houden. Dhr. Manneh kreeg van de Italiaanse Questura een briefje waarmee hij zich op 9 mei 2017 (!) zich opnieuw mocht aanmelden om zijn asielaanvraag te registreren (**stuk 6**). Deze man moest zich intussen maar op straat behelpen... Dankzij financiële steun van Belgische kennissen verblijft deze man thans terug (illegaal) in België, in afwachting van de uitkomst van het ingediende Dublinberoep (jammer genoeg destijds niet bij UDN).*

In casu is het dus absoluut niet zeker dat de verzoekende partij wel degelijk toegang zal hebben tot opvang in geval van "terugkeer" naar Italië.

Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden (slechte toegang Dergelijke houding strookt geenszins met het rigoureuze onderzoek dat artikel 3 EVRM voorschrijft, minstens kan in casu worden gesteld dat de motivering van de thans bestreden beslissing tekortschiet.

Artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsverplichting en meer bepaalde de zorgvuldigheidsverplichting werden geschonden."

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251). Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoonst dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure

en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.3.2.3. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De verwerende partij besluit in de bestreden beslissing dat niet België maar Italië de verantwoordelijke lidstaat is. Vervolgens onderzoekt de verwerende partij of het overdragen van verzoeker aan de Italiaanse autoriteiten een mogelijke schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Verzoekende partij voert volgende punten van kritiek aan:

- De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gaat er vanuit dat de verzoekende partij adequate opvang zal krijgen zonder dat er garanties zijn op opvang;
- Het aantal vluchtelingen is in 2016 fors toegenomen;
- Er is geen / gebrekkige toegang tot een advocaat in het kader van de asielprocedure;
- Toegang tot NGO's is ten zeerste gelimiteerd;
- Verschillende opvangcentra beantwoorden niet aan de Europeesrechtelijke standaarden;
- Het is geheel onduidelijk of Dublin-terugkeerders effectief toegang hebben tot de aangehaalde opvangstructuren;
- Er is sprake van overbevolking en gebrekkige kwaliteit in het reguliere opvangnetwerk.

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in artikel 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

In het verzoekschrift wordt met niet één woord gerept over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Tijdens het Dublin-verhoor heeft de verzoekende partij weliswaar voorgehouden dat zij in Italië niet werd verwelkomd. Zij zou eerst vastgehouden zijn, waarna zij geïnformeerd werd dat zij opnieuw uit Italië moest vertrekken. De verzoekende partij stelt verder dat zij daarna een paar dagen in Italië te hebben rondgezworven om vervolgens toch opnieuw uit Italië te vertrekken. Zij gaf bovendien aan dat zij uiteindelijk een asielaanvraag indiende in België, omdat dit de keuze was van de mensensmokkelaar.

De verzoekende partij heeft in Italië niet eens een asielaanvraag ingediend, zoals terecht werd vastgesteld door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie. De verzoekende partij kan derhalve bezwaarlijk in haar verzoekschrift voorhouden dat zij als asielzoeker slecht zou behandeld zijn in Italië.

Het is duidelijk dat de kritiek in het verzoekschrift geen betrekking heeft op de concrete situatie van verzoekende partij. Bovendien blijkt, uit noch de verklaringen van verzoekende partij, noch uit de stukken van het administratief dossier, dat verzoekende partij een kwetsbaar profiel zou hebben. De verzoekende partij is een meerderjarige man, die in goede gezondheid verkeert.

Tijdens haar gehoor verklaarde de verzoekende partij geen gezondheidsproblemen te kennen. Verzoekende partij gaat voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. Verwerende partij heeft bij dit onderzoek rekening gehouden met volgende internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM:

- AIDA-rapport up to date tot december 2015;
- UNCHR-rapport van 6 juni 2016;
- SFH-rapport van augustus 2016;
- ANCI van 19 oktober 2016 ;
- ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015;
- Amnesty International van 2016;
- Raad van Europa van 9 juni 2014;
- AIDA-rapport van 9 september 2014;
- UNCHR van juli 2013 ;
- Italian Roadmap van 1 oktober 2015

Ook werd rekening gehouden met de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie van de Europese Unie.

De gemachtigde van de Staatssecretaris besluit hieruit dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. De gemachtigde verwijst ook naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, par. 114; EHRM 5 februari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland (beslissing)).

Inzake de kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers, blijkt uit voormelde rapporten dat, hoewel er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang toe heeft en asielaanvragen wel degelijk worden behandeld zodat niet op voorhand vaststaat dat hij niet zal worden behandeld overeenkomstig de Europese regelgeving. Temeer nu de raadsman van verzoeker op de hoogte is van de initiatieven die hij kan nemen, en hem hieromtrent kan informeren.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat in die beslissing tevens rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, de actuele situatie in Italië, de grote toestroom van immigranten dat Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoont dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

De Raad wijst erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin Verordeningen naar Italië. Naast in de bestreden beslissing uitvoerig besproken arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr.53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr.73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015.

In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot het ontbreken van garanties op opvang

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er vanuit gaat dat zij adequate opvang zal krijgen zonder dat er garanties zijn op opvang. Ter ondersteuning van haar kritiek verwijst zij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin geoordeeld werd dat het zich moeten aanbieden bij de grenspolitie geen enkele garantie op opvang biedt.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

De Raad wijst in dit kader naar de motieven van de bestreden beslissing, waarbij niet op kennelijk onredelijke wijze overwogen werd:

“We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-41 1/10 en C-4931 10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten.
(...)

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport “L’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; “Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries”, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, “Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”, juli 2013; “Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; “Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap”, Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).”

Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in eerste instantie terecht opmerkt dat Italië in toepassing van de Dublin III-verordening de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Terwijl vervolgens uitdrukkelijk onderzoek wordt gevoerd naar de mate waarin een overdracht aan Italië een blootstelling aan een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg zou kunnen hebben.

Gelet op de omstandige motivering van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in het betoog dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie “er met andere woorden vanuit gaat dat verzoekende partij adequate opvang zal krijgen”.

Gelet op het voorgaande is de verzoekende partij niet ernstig waar zij meent dat het *“onbegrijpelijk is dat de bestreden beslissing durft te motiveren dat verzoekende partij in Italië een asielprocedure zal krijgen conform de Europees rechtelijke standaarden.”*

De verzoekende partij verwijst hierbij nog naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin geoordeeld zou zijn dat *“het zich moeten aanbieden bij de grenspolitie”* geen garantie biedt op opvang.

Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoekende partij met haar kritiek voorbij gaat aan het feit dat uit de motieven van de bestreden beslissing ontegensprekelijk blijkt dat onderzoek werd gevoerd naar de aanwezigheid van de nodige opvangcapaciteit in Italië. Allerminst beperkte de gemachtigde zich tot de vaststelling dat de verzoekende partij zich zal moeten aanbieden bij de grenspolitie. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de nodige opvangcapaciteiten voorhanden zijn, specifiek voor de in het kader van de Dublin III-verordening overgedragen personen:

“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Maria de Donato, “Asylum Information Database - National Country Report - Italy”, up-to-date tot December 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat “Dublinterugkeerders”, wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen (The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues”, pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord (“The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview”, pagina 40).

(...)

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de “Dublinverordening” overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat Dublin terugkeerders” intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen terzake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*“Schweizerische Flüchtlingshilfe” -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien*, Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (*“Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben* pagina 5). Wat de situatie van ‘Dublin-terugkeerders’ betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”, pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country”, <http://www.asylumineurope.org/news/9-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).”

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet gevolgd worden dat het onbegrijpelijk is dat de bestreden beslissing durft te motiveren dat de verzoekende partij in Italië de nodige opvang zal kunnen krijgen gedurende de behandeling van haar asielaanvraag aldaar.

De Raad benadrukt nog dat de Italiaanse overheden 7 dagen op voorhand zullen worden in kennis gesteld van een overdracht, zodat alle nodige formaliteiten (waaronder het reserveren van een plaats in een geschikte opvang) kunnen worden voldaan.

Met betrekking tot de voorgehouden toename van het aantal vluchtelingen

Ook de bewering dat het aantal vluchtelingen in 2016 fors toegenomen is, volstaat niet opdat zou zijn aangetoond dat verzoekende partij in Italië geen asielaanvraag zou kunnen indienen en zij hierbij niet de vereiste opvang zou kunnen genieten.

In de bestreden beslissing wordt ingegaan op de Dublin III Verordening en de verantwoordelijkheid van Italië, die door dezelfde hogere rechtsregels als België gebonden is, en vastgesteld dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, niet zouden respecteren, alsook dat verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt dat een overdracht aan Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 EVRM. De gemachtigde van de staatssecretaris is hierbij niet voorbij gegaan aan de uitzonderlijke grote toestroom van vluchtelingen waarmee de lidstaten geconfronteerd worden. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erkent dat dit de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling. Niettemin mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen alwaar zij hun asielaanvraag behandeld willen zien. Daarbij moet nog worden benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op tal van rapporten steunt, waaronder ook (zeer) recente rapporten, die de actuele situatie (grote instroom) voldoende in rekening brengen, maar waaruit niet blijkt dat er sprake is van structurele tekortkomingen.

De verwijzing van verzoekende partij naar enkele online artikelen doet daaraan geen afbreuk, nu het onmiskenbaar om minder gezaghebbende bronnen gaat, die bovendien niet specifiek betrekking hebben op de situatie van Dublin-terugkeerders. Verzoekende partij gaat er bovendien aan voorbij dat een instroom van immigranten in Italië, niet automatisch betekent dat deze personen in Italië een asielaanvraag indienen en daar moeten worden opgevangen.

Met betrekking tot de voorgehouden gebrekkige toegang tot een advocaat in het kader van de asielprocedure.

Verzoeker voert nog aan dat het voor Dublin-terugkeerders niet mogelijk zou zijn zich te laten bijstaan door een advocaat, minstens zou die bijstand gebrekkig zijn.

Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat asielzoekers in Italië problemen kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat en tolk. De verzoekende partij toont met deze verwijzing naar het AIDA-rapport niet met concrete gegevens aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk is en soms

moeilijk is, als gevolg zou hebben dat zij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit verschillende rapporten blijkt wel dat bijstand door een advocaat mogelijk is:

“Die formelle Registrierung des Asylgesuches, die Verbalizzazione, erfolgt durch die Questura einige Zeit nach der erstmaligen Registrierung. Die Asylsuchenden werden befragt und das sogenannte «C3-Formular» ausgefüllt. Fragen werden mit Hilfe von Übersetzenden, welche für die häufigsten Sprachen vorhanden sind, gestellt. 26 gestellt. Wenn die Asylsuchenden sich auf Englisch verständlich machen können, wird die Befragung in dieser Sprache durchgeführt.²⁷ Die Asylsuchenden können auf eigene Kosten eine Anwältin oder einen Anwalt an die Verbalizzazione mitbringen. Es ist diesen jedoch nicht erlaubt zu sprechen.²⁸ [...] Die Asylsuchenden werden je nach Komplexität des Falles durch ein oder zwei Kommissionsmitglieder befragt. Im Allgemeinen findet die Befragung mit einer Übersetzungsperson statt.³⁹ Bei seltenen Sprachen kann es auch vorkommen, dass eine telefonische Übersetzung erfolgt. Asylsuchende können an die Anhörung eine Anwältin beziehungsweise einen Anwalt auf eigene Kosten mitbringen. Diese dürfen Kommentare abgeben und Fragen vorschlagen.[...] Mittellose Asylsuchende, die sich keine rechtliche Unterstützung leisten können, erhalten nach einem erstinstanzlichen negativen Entscheid unentgeltliche Rechtshilfe. Diese Unterstützung wird von der Anwaltsvereinigung, die am lokalen Gericht tätig ist, gewährleistet.” (Schweizerische Flüchtlingshilfe, “Italien Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden”, Bern, oktober 2013)”

Vrije vertaling:

“De formele registratie van het asielverzoek, de Verbalizzazione, gebeurt door het politiekantoor, enige tijd na de eerste registratie. De asielzoekers worden ondervraagd en het zogenaamde ‘C3-formulier’ wordt ingevuld. Vragen worden gesteld met behulp van een tolk, die voor de meest voorkomende talen beschikbaar zijn. Wanneer de asielzoeker zich in het Engels verstaanbaar kan maken, gebeurt het verhoor in die taal. De asielzoekers kunnen op eigen kosten een advocaat meebrengen naar het verhoor. Het is deze advocaat evenwel niet toegelaten het woord te voeren. [...] De asielzoekers worden afhankelijk van de complexiteit van het dossier ook nog door twee leden van de Commissie ondervraagd. In het algemeen vindt dit verhoor plaats in het bijzijn van een tolk. Bij zeldzame talen gebeurt het soms dat de vertaling nadien telefonisch gebeurt. Asielzoekers kunnen bij deze ondervraging een advocaat meebrengen op eigen kosten. Deze advocaat mag opmerkingen maken en vragen voorstellen.[...]. Onbemiddelde asielzoekers, die zich geen rechterlijke bijstand kunnen veroorloven, krijgen na de negatieve beslissing in eerste aanleg, toegang tot kosteloze rechtshulp. Die ondersteuning wordt door de plaatselijke balie van advocaten gewaarborgd.”

En ook:

“According to the legislation,⁴⁷ asylum seekers may benefit from legal assistance and representation during the first instance of the regular and prioritised procedure at their own expenses. In practice, asylum applicants are usually supported before and sometimes during the personal interview by legal advisors or lawyers financed by NGOs or specialised assisting bodies where they work. Legal assistance provided by NGOs depends mainly on the availability of funds deriving from projects and public or private funding. [...] The lawyer or the legal advisor from specialised NGOs prepares the asylum seekers for the personal interview before the determining authority, providing them all necessary information about the procedure to follow, pointing out the main questions that may be asked by the Territorial Commission members and underlining the relevant information concerning their personal account. Moreover, the lawyer or the legal advisor has a key role in gathering the information concerning the personal story of the applicant and the country of origin information and in drafting a report that, when necessary, is sent to the Territorial Commission, in particular with regard to vulnerable persons, such as torture survivors. In this regard the lawyer or the legal advisor may also inform the determining authorities on the fact that the asylum seeker is unfit or unable to undertake the personal interview so that the Commission may decide to omit or postpone it. Lawyers may be present during the personal interview but they do not play the same role as in a judicial hearing. The applicant has to respond to the questions and the lawyer may intervene to clarify some aspects of the statements made by the applicant.

Nevertheless, the vast majority of asylum applicants go through the personal interview without the assistance of a lawyer since they cannot afford a lawyer and specialized NGOs have limited capacity due to lack of funds. Asylum seekers that may benefit from a legal assistance or a legal advice before or

during the personal interview, especially those who have suffered torture and extreme violence, may have more chances to be granted by the competent Territorial Commission the status of international protection they effectively deserve, accordingly reducing the resort to appeal against a first instance decision. In this context it is important to emphasise that the Procedure Decree foresees the possibility for asylum seekers in a vulnerable condition to be assisted by supporting personnel during the personal interview even though the legal provision does not specify which kind of personnel. During the personal interview the applicant may be accompanied by social workers, medical doctors and/or psychologists. With regard to the appeal phase, free legal aid (the so-called "gratuito patrocinio"), funded by the State is provided by law.50" (AIDA rapport)

Met betrekking tot de voorgehouden moeilijke toegang tot NGO's.

Verzoekende partij betoogt dat de informatie en toegang tot NGO's voor asielzoekers ten zeerste gelimiteerd is.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd aangehaald: *"Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn."*

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook onderzocht of toegang tot NGO's mogelijk is, en heeft besloten dat er ter zake geen sprake is van structurele problemen. Verzoekende partij gaat met haar kritiek niet in op de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing, en slaagt er dan ook niet in hieraan afbreuk te doen.

Uit het AIDA-rapport blijkt dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië

Met betrekking tot de toegang van Dublin-terugkeerders tot het opvangnetwerk en de kwaliteit van dit opvangnetwerk.

Verzoekende partij betoogt dat een aantal centra niet aan de Europeesrechtelijke standaarden voldoen. De verzoekende partij stelt voorts dat het geheel onduidelijk is of Dublin-terugkeerders effectief toegang hebben tot de opvangstructuren in het reguliere opvangnetwerk. Bovendien zou de gemiddelde wachttijd tussen de eerste registratie en de effectieve toewijzing gemiddeld anderhalve maand duren.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveerde als volgt in de bestreden beslissing:

"Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (RomeFiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni2015 niet meer operationeel zijn, maar dat Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen terzake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ('Schweizerische Ftüchtlingshilfe' -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, nsbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien', Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick Ober die Situation im ganzen Land zu geben

pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-systemthrough-sprar-expansion>). (...)

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen [...]"

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een grondige analyse gemaakt van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië. De Raad benadrukt nogmaals dat uit de motivering van de *in casu* bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het onderzoek naar de situatie in Italië niet blind is gebleven voor de tekortkomingen waarmee de asielprocedures in Italië worden geconfronteerd. Niettemin worden er door de Italiaanse overheid tal van inspanningen geleverd om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen. Italië heeft ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein.

De Raad benadrukt dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par.36). Met haar betoog, waarbij zij wijst op beweerde tekortkomingen in de asiel- en opvangprocedure, toont verzoekende partij niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen.

Verzoeker kan niet zonder meer voorhouden te behoren tot een kwetsbare groep, nu hij een meerderjarige alleenstaande man betreft, die op vraag 32 van het Dublinverhoor expliciet verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. In dit verband dient gewezen te worden op het zeer recent arrest *Ali and others v. Switzerland and Italy* (decision n°30474/14, 4/10/2016), waarin het EHRM stelt dat zij reeds oordeelde dat een overdracht van een volwassen asielzoeker, waaronder inbegrepen diegene die medische hulp nodig hebben, maar die niet in kritieke toestand verkeren, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 EVRM:

"36. As to the second applicant, the Court recalls that it has already concluded that the transfer from Switzerland to Italy of adult asylum seekers, including those requiring medical treatment but who are not critically ill, would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention (A.S. v. Switzerland, no. 39350/13, § 38, 30 June 2015; A.M. v. Switzerland (dec), no. 37466/13, § 20, 3 November 2015).

Since the second applicant is an adult and has not established that he is critically ill, the Court does not see any reason to depart from its conclusions in the above-mentioned cases."

Verzoekers verwijzing naar het verslag van OSAR en DRC waarbij de nadruk werd gelegd op kwetsbare individuen is niet dienstig. Verzoeker toont bovendien niet aan dat het bestuur een verkeerde of onvolledige lezing zou hebben gemaakt van de rapporten waarnaar verwezen in de beslissing. Uit die rapporten kan immers geen beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië worden afgeleid. Uit de bestreden beslissing, de door verzoeker aangehaalde passages en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers.

Er worden door de Italiaanse overheid terdege tal van inspanningen geleverd om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen. Italië heeft ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein.

In de bestreden beslissing werd melding gemaakt van de uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten waarmee Italië wordt geconfronteerd.

Er wordt evenwel geoordeeld dat dit gegeven niet automatisch betekent dat verzoeker na de overdracht aan de Italiaanse autoriteiten zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Uit de door de verwerende partij geconsulteerde rapporten blijkt dat met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd die specifiek gericht is op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen.

Verzoeker toont niet aan dat hij bij overdracht naar Italië verstoken zal blijven van de nodige hulp en bijstand en evenmin dat hij geen mogelijkheid zou hebben op een beroepsprocedure in te leiden tegen een eventuele negatieve beslissing.

Het loutere feit dat de Italiaanse autoriteiten niet expliciet hebben ingestemd met de overname van verzoeker, houdt niet in dat zij de minimumnormen niet zouden respecteren. De Dublin III Verordening voorziet immers uitdrukkelijk in de hypothese waarin de verantwoordelijke lidstaat niet binnen de voorziene termijn antwoord en koppelt hier uitdrukkelijk een tacit agreement aan. Voorhouden als zou een schending van artikel 3 EVRM voortvloeien uit het niet antwoorden van de Italiaanse autoriteiten, zou ingaan tegen de geest van de Dublin III Verordening zelf.

De verwerende partij heeft dus arfdoende gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten, waaronder ook het door de verzoekende partij geciteerde OSAR/SHF rapport van augustus 2016, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een dergelijke schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, zich daarbij steunend op allerlei recente bronnen van informatie. Uit het AIDA rapport (december 2015) blijkt dat Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (AIDA rapport, p. 67). Het AIDA rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

In het licht van wat voorafgaat blijkt dat noch de uiteenzettingen van de verzoekende partij noch de informatie uit het administratief dossier op het eerste gezicht toelaten om vast te stellen dat de verzoekende partij verstoken zal blijven van adequate opvang bij een terugkeer naar Italië.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt de verzoekende partij prima facie niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

De verzoekende partij maakt prima facie niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken

geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in het betoog dat *in casu* zou moeten worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden in dewelke de Dublin-terugkeerder zal belanden. Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7 van de Dublin III-verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst. Bovendien blijkt uit het AIDA rapport en het OSAR/SHF rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk welke bijkomende garanties er nog gevraagd dienden te worden.

Gelet op het bovenstaande dient *prima facie* te worden vastgesteld dat de verzoekende partij noch met haar verwijzing naar algemene rapporten noch met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoonst.

De verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar de situatie van dhr. MANNEH (stuk 6 bij het verzoekschrift). Los van de vaststelling dat de concrete omstandigheden van zijn terugkeer en opvang in Italië niet gekend zijn, maakt de verzoekende partij met de loutere verwijzing naar voornoemd stuk niet aannemelijk dat zij bij een overdracht aan Italië geen opvang zal krijgen.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op het eerste zich geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.4. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker licht het tweede middel toe als volgt:

“Zowel door de verzoekende partij zelf, als bij schrijven van haar raadsman werd de verwerende partij geïnformeerd omtrent het feit dat zij een broer heeft in België die als vluchteling werd erkend en dat zij in Somalië deel uitmaakten van hetzelfde gezin. De verwerende partij vermeldt dit bovendien letterlijk in de bestreden beslissing: Nergens in de bestreden beslissing valt hier ook maar enige motivering omtrent terug te vinden. Nochtans impliceert het zorgvuldigheidsbeginsel dat het bestuur effectief rekening moet houden met alle elementen waarvan zij kennis heeft. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 impliceren dat de administratieve beslissing niet alleen de feitelijke, doch ook de juridische

overwegingen moet bevatten die aan de beslissing ten grondslag liggen. In casu is dit duidelijk niet gebeurd. De verwerende partij motiveert immers niet waarom zij het hebben van een broer in België – die deel uitmaakte van het gezin van de verzoekende partij in Somalië en die het enige dichte familielid is dat zij in Europa heeft- geen reden is om af te zijn van een overdracht aan Italië. Ook al woonden de verzoekende partij en haar broer niet op hetzelfde adres alvorens zij naar het gesloten centrum te Steenokkerzeel werd gebracht; zij had wel expliciet gevraagd om in Gent te worden opgevangen omdat haar broer tevens in Gent verbleef en nauw contact zo mogelijk bleef. De verzoekende partij verbleef dan ook in het opvangcentrum aan de Rigakaai, nr. 41, 9000 GENT, nadat zij uitdrukkelijk aan Fedasil gevraagd had om in Gent te kunnen worden opgevangen. Gelet op het feit dat zij in Somalië deel uitmaakten van hetzelfde gezin en het feit dat zij ook in België nauw contact onderhielden, had de verwerende partij het verblijf van de broer in België wel degelijk conform artikel 8 EVRM in haar belangenafweging moeten betrekken. In casu heeft geen enkele belangenafweging op dat vlak plaatsgevonden! Het familieleven van de verzoekende partij, beschermd door artikel 8 EVRM, werd aldus flagrant geschonden.

Bovendien bepaalt artikel 74/13 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk: (...). In casu geeft de bestreden beslissing helemaal niet te kennen hiermee rekening te hebben gehouden. Het louter vermelden van het feit dat de verzoekende partij een broer heeft -zonder nadere motivering- geeft uiteraard niet aan dat met dit element effectief rekening werd gehouden. Noch minder begrijpt de verzoekende partij op basis hiervan waarom het familieleven met haar broer niet kan worden weerhouden als argument om niet naar Italië terug te moeten. Ook artikel 74/13 Vreemdelingenwet werd aldus flagrant geschonden.”

2.3.2.5. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In tegenstelling tot verzoekers kritiek, blijkt uit de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat rekening werd gehouden met de aanwezigheid van zijn broer in België. De gemachtigde van de Staatssecretaris stelde vooreerst vast dat de in België verblijvende broer ten overstaan van de verzoekende partij niet kan beschouwd worden als een gezinslid in de zin van artikel 2, g) van de Dublin III verordening. De artikelen 9 en 10 van de Dublin III verordening zijn derhalve niet van toepassing. De gemachtigde motiveert verder dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17 (1) van de Dublin III verordening. Evenmin zijn de artikelen 16 (1) en 18 (1) van de Dublin III verordening van toepassing, nu verzoekende partij tijdens haar verhoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Terwijl zij verder in het kader van haar asielprocedure evenmin specifieke medische elementen of andere documenten aanbracht betreffende haar gezondheid. De verzoekende partij verklaarde daarnaast ook dat zij nog geen contact gehad had met haar in België verblijvende broer en dat zij zelfs aanvankelijk niet wist dat haar broer in België verbleef. Vervolgens motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris dat eveneens geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 11 (2) van de Dublin III verordening, nu er niet aannemelijk wordt gemaakt dat er sprake is van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar broer.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt tot slot dat evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verwerende partij stelt aangaande de broer van verzoeker vooreerst: “Betrokkene het verblijf in België van een broer van betrokkene, dat ook wordt benadrukt door de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst d.d. 06.02.2017, merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als

persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene met worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn".

Met betrekking tot artikel 8 EVRM motiveert de gemachtigde:

"We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat hij verder in het kader van zijn asielprocedure geen specifieke medische attesten of andere documenten aanbracht betreffende zijn gezondheidstoestand. Daarnaast verwijzen we naar het feit dat betrokkene verder ook verklaarde nog geen contact te hebben gehad met zijn in België verblijvende broer en dat hij zelfs aanvankelijk niet wist dat zijn broer reeds in België verbleef. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende broer zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Indien in verband met dit verblijf in België van een broer van betrokkene zou worden aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Italië een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie - en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie - of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Italië dit gezinsleven zou schenden. Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44; Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33). Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens geen dergelijke elementen. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Italië geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM. Een relatie van afhankelijkheid dient de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan te overstijgen en in die mate sterk te zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zijn zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broer."

Uit voorgaande blijkt dat verweerder een mogelijke schending van artikel 8 EVRM heeft onderzocht en is overgegaan tot een belangenafweging. Verzoekers kritiek dat *"Nergens in de bestreden beslissing valt hier ook maar enige motivering omtrent terug te vinden"* en *"In casu heeft geen enkele belangenafweging op dat vlak plaatsgevonden!"* feitelijke grondslag mist.

Een schending van artikel 8 EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kunnen dan ook niet worden aangenomen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.1. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M. MILOJKOWIC